

Ágyüdörgés a lakatlan szigeten

Aznap kövér vitorlákkal siklott a Pöttyös hajó. Szinte repítette a keleti passzát szél. Harsogó kék ég, szikrázó napsütés, a legénység bezzeg kókadtan téblábolt. Hiába, az egyenlítő vidékén bizony meleg az idő. Alig várták, hogy elérjék azt a kis lakatlan szigetet, ami már feltűnt a láthatáron, és buja növényzetével hús árnyékot ígért. Pöttyös Kapitány még azt is tudta, hogy van ott egy patak, amiből nem csak friss, hűvös vizet vehetnek magukhoz, hanem egy helyen kis tavacskává is szélesedik. Tücsi már elő is kereste a fürdőnaciját.

Hanem amikor partraszálltak, és elérték a kókuszpálmák árnyékát, hirtelen hatalmas ágyüdörgés rázta meg a szigetet. Ijedten rezzentek össze, és aggodalommal tekintettek a hajó felé. Szerencsére az békésen ringott a helyén, és körülöttük sem volt nyoma becsapódó ágyúgolyónak.

– Nem ránk lőtt – állapította meg Nyurga.

– Talán csak ránk akart ijesztetni – találgatta Panka.

– Na majd adok én neki, ijesztgetni! – rázta meg az öklét Melák.

– Én azt gondolom, meg kellene keresnünk, és megbeszélni vele ezt a dolgot – vetette fel Pöttyös Kapitány, mire Tücsi rögtön kijelentette, ő addig szívesen gyűjtögetne kagylót a parton Hordó kutyával.

– Jobb lesz, ha nem maradsz magadra, ki tudja, ki lövöldöz itt! – vélekedett Nyurga, és ezzel teljesen egyet értettek a többiek is. Így aztán óvatosan, fától fáig lopódzva, mindannyian elindultak a hang irányába. Átvágták magukat a sűrű aljnövényzeten, és lassanként felértek egy kis dombra, ahol jókora tisztás terebélyesedett. De még körül se néztek, amikor újra hatalmasat dördült az ágyú. Aztán bosszús kiáltozás hallatszott.

– A macska rúgja meg, hogy most pedig balra hord!

A dombtetőn, jókora tollforgós sisakkal a fején, karddal az oldalán, díszes egyenruhás katonatiszt küszködött egy jókora mozsárágyúval.

– Azt gondolom, tőle nem kell tartanunk – intett a többieknek Pöttyös Kapitány.

Jól gondolta. A katona haptákba vágta magát amikor meglátta őket, és már messziről tisztelgett feléjük.

– Coriolis ezredes vagyok, a Királynő szolgálatában. Önökben kit tisztelhetek?

Pöttyös Kapitány illendően bemutatta legénységét, és elmondta, csak vízért és egy kis hűsülés kedvéért kötöttek ki, véletlenül sem zavarnák az ezredes fontos ténykedése közben, de azt azért elárulhatná, mire lövöldöz, nehogy véletlenül az ágyúgolyó útjába tévedjenek.

Hanem e szavak hallatán az ezredes büszke tartása megrogyott. Lehuppant az ágyútalpra, kezébe temette arcát, és majdhogy sírva nem fakadt. Nagyon elkeseredettnek tűnt, de aztán összeszedte magát, és megszólalt.

– Őszintén szólva örülnék, ha sikerülne bármit is eltalálni ezzel a fránya ágyúval. Kikutatással végeztem a tüzériskolát, most mégis képtelen vagyok célba találni! A tábornok azért pakolt ki ezen a lakatlan szigeten, hogy gyakoroljak, míg hétfőn vissza nem érkezik. Itt ez a fennsík, kitűnő lőtér. Csakhogy ha észak felé lövök, jobbra megy mellé, ha pedig dél felé fordítom az ágyút, balra hord. Sehogy sem sikerül, pedig már vasárnap van - kesergett.

– Ó, hát ezen könnyen segíthetünk. Csak papír kell és ceruza. – kiáltott fel Pöttyös Kapitány, a többiek legnagyobb döbbenetére. Soha nem volt szó arról, hogy jártas a hadtudományokban.

Az ezredes írószert húzott elő a zsebéből, és ámulattal nézte, hogyan rajzol és számol a kapitány.

– Kész. Most pedig, Ezredes úr, fordítsa észak felé az ágyút, és a számításaim szerint célozzon.

Mindenki befogta a fülét, és feszülten figyelt. Sercegett a kanóc, hatalmasat szólt az ágyú, a golyó pedig repült-repült és végül telibetalálta a célt!

Ámult-bámult a társaság. Az ezredes még a kalapját is a hóna alá csapta úgy tisztelgett, és gratulált.

– De árulja már el, Pöttyös Kapitány úr, hol hibáztam?!

– Az egyenlítőről feledkezett meg, Ezredes úr! Pedig azt gondolom, hallott az ön névrokonáról, a Coriolis erőről – kuncogott Pöttyös kapitány. - A Föld forgása az északi féltekén jobbra téríti el a mozgó tárgyakat, a déli féltekén balra. Az ágyú pedig itt, az egyenlítőn, épp a kettő közt áll, ezért van, hogy egyik irányban jobbra, másik irányban balra térül el a golyó.

Mitagadás, a Pöttyös legénysége egy kukkot se értett az egészből, Coriolis ezredes azonban mélyen meghajolt, és hálás köszönetét fejezte ki.

– Örülünk, hogy segíthettünk – mondta Pöttyös Kapitány, majd a többiek felé fordulva, szúrós tekintettel kijelentette:

– Most pedig mi is célba vesszük – itt egy kis hatásszünetet tartott, és mosolyogva folytatta - amiért jöttünk. Irány a patak!

VÉGE